

odbor veřejné správy, dozoru a kontroly
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV- 28142-11/ODK-2017

Praha 26. května 2017
Počet listů/stran: 5/10

R O Z H O D N U T Í

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly jako nadřízený orgán hlavního města Prahy podle ustanovení § 16 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), ve spojení s ustanovením § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodlo o odvolání pana Mgr. et Mgr. Jakuba Michálka, narozeného dne 6. února 1989, bytem Bořivojova 694/108, 130 00 Praha 3 (dále jako „žadatel“ nebo „odvolatel“), ze dne 25. dubna 2017, proti rozhodnutí povinného subjektu – hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy (dále též jako „povinný subjekt“) ze dne 7. dubna 2017, sp. zn. S-MHMP 55341/2017, č. j. MHMP 554519/2017, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, doručené povinnému subjektu dne 12. ledna 2017,

t a k t o :

Rozhodnutí povinného subjektu – hlavního města Prahy, Magistrátu hlavního města Prahy – sp. zn. S-MHMP 55341/2017, č. j. MHMP 554519/2017 ze dne 7. dubna 2017, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, s e p o d l e § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu r u š í a věc se vrací povinnému subjektu k novému p r o j e d n á n í .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Ministerstvu vnitra (dále jen „odvolací nebo nadřízený orgán“) bylo dne 11. května 2017 předloženo odvolání žadatele ze dne 25. dubna 2017 proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 7. dubna 2017, sp. zn. S-MHMP 55341/2017,

č. j. MHMP 554519/2017, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací (dále též jako „druhé napadené rozhodnutí“), spolu se související spisovou dokumentací.

Z předložené spisové dokumentace vyplývá, že se dne 12. ledna 2017 žadatel v souladu s informačním zákonem obrátil prostřednictvím datové schránky na povinný subjekt se žádostí o poskytnutí informace - *„Všech právních posouzení, která má hlavní město Praha k dispozici, a která se týkají promlčení možnosti žalovat náhradu škody, která mohla být hl. m. Praze úmyslně způsobena bývalým primátorem MUDr. Pavlem Bémem, popř. dalšími členy Rady HMP či předsedy výborů ZHMP v souvislosti s projektem Opencard. Jedná se o právní posouzení, která byla zmíněna v usnesení RHMP č. 2920, tisk č. R-24026, v části I. – „bere na vědomí“, bod č. 4“.*

Následně povinný subjekt žádost napadeným rozhodnutím odmítl, a to s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona, čl. 96 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky (dále jen „Ústava“) a čl. 37 odst. 2 a 3 usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále jen „Listina základních práv a svobod“), ve spojení s ustanovením § 51 odst. 3 písm. c) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“). *Povinný subjekt vycházel z toho, že pokud by informaci (tj. stanovisko advokátní kanceláře) žadateli poskytl, bezpochyby by se tím v následném soudním řízení ve vztahu k žalovanému (popř. žalovaným) zcela diskvalifikoval. Právní stanovisko, jehož poskytnutí se žadatel domáhá, je dokumentem, který obsahuje právní analýzu kauzy, která má být v budoucnu předmětem právního sporu. Stanovisko shrnuje některá fakta kauzy, vyjmenovává podmínky, jejichž splnění je nezbytné k úspěšnému postupu ve věci, odborně hodnotí schopnost povinného subjektu těmito podmínkám dostát, a upozorňuje na důsledky jejich nesplnění. Měla-li by žalovaná strana toto stanovisko k dispozici, je jisté, že by jeho obsah (zejména pak argumentaci vztahující se ke kritickým místům sporu) využila ke své obraně a mohla by tak dosáhnout, na úkor povinného subjektu, úspěchu ve věci. Je přitom nepochybné, že právní analýza by se do dispozice žalovaného (žalovaných) dostala. Dle názoru povinného subjektu lze uvedený předpoklad dovozovat též s ohledem na dosavadní praxi a nepochybuje o tom, že by žadatel analýzu zpřístupnil též široké veřejnosti. Vedle toho by právní stanovisko muselo být zveřejněno samotným povinným subjektem, a to na základě ustanovení § 5 odst. 3 informačního zákona. Objednáním právního stanoviska realizoval povinný subjekt své právo na právní pomoc v řízení před soudy dle čl. 37 odst. 2 Listiny. Povinný subjekt oslovil advokátní kancelář s cílem získat odborné stanovisko pro účely budoucího vymáhání náhrady vzniklé škody v soudním řízení. Závěry odborného stanoviska sloužily jako podklad pro rozhodnutí Rady hl. m. Prahy ze dne 22. 11. 2016, kterým Rada hl. m. Prahy vyslovila souhlas s podáním žaloby. Ze závěrů odborného posouzení bude přitom vycházet povinný subjekt jak při koncipování žaloby, tak při vedení soudního sporu samotného. Poskytnutím*

požadované informace, potažmo jejím následným zveřejněním, by došlo k prozrazení strategie povinného subjektu (žalobce), resp. k odhalení „slabých míst“ sporu. Tímto by byla závažným způsobem narušena rovnost stran soudního řízení zaručená čl. 96 odst. 1 Ústavy a čl. 37 odst. 3 Listiny. V neposlední řadě by pak bylo poskytnutí požadované informace, potažmo jejím následným zveřejněním, popřeno právo povinného subjektu na právní pomoc. Pokud by v tomto případě převážilo právo na poskytnutí informace nad právem povinného subjektu na právní pomoc v řízení před soudem, stal by se povinný subjekt fakticky obětí výkonu svých vlastních práv, neboť právní pomoc, kterou si povinný subjekt pro tento případ zajistil (a zaplatil), by mohla v plném rozsahu využít ke svému prospěchu protistrana. Současně povinný subjekt vyjádřil přesvědčení, že na opodstatnění odmítnutí žádosti nemá vliv ani skutečnost, že se jedná o privilegovaného žadatele – zastupitele Hlavního města Prahy. Povinnost poskytovat zastupitelům hl. m. Prahy jakékoli informace, o něž požádají (ledaže jde o přenesenou působnost), by tak mohla vést k absurdnímu závěru, kdy by byl povinný subjekt povinen poskytnout veškeré dokumenty související s vedeným soudním sporem přímo osobě, pro níž se soudní spor vede. Povinný subjekt tak dospěl k závěru, že před právem na informace je třeba upřednostnit právo povinného subjektu na právní pomoc a právo na rovné postavení před soudem.

Dne 13. února 2017 podal žadatel proti rozhodnutí ze dne 27. ledna 2017, sp. zn. S-MHMP 55341/2017, č. j. MHMP 111916/2017 odvolání, ve kterém uvedl, že dle InfZ může povinný subjekt informaci neposkytnout jen na základě zákonného důvodu. Tyto důvody jsou uvedeny v ust. § 7, § 8, § 9 a § 11 InfZ. Povinný subjekt nicméně odůvodnil neposkytnutí informací celou řadou domněnek; tedy, že k soudnímu sporu dojde, že by žadatel mohl požadovanou informaci zveřejnit sám, že by se požadovaná informace dostala do rukou protistrany v soudním sporu, a že by protistrana mohla tyto informace proti povinnému subjektu v případném budoucím soudním sporu použít. Povinný subjekt je jako správní orgán vázán ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který mu ukládá, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci. Povinný subjekt nemůže upřednostnit vlastní domněnku nad zákonem (InfZ), který mu dává pouze jasně vymezené důvody pro odmítnutí žádosti. Je nepochybné, že povinný subjekt má skutečně povinnost dle ust. § 5 odst. 3 InfZ požadovanou informaci zveřejnit; na druhou stranu v takovém případě mohl vyjít žadateli také vstříc tím, že by požadovanou informaci poskytl, mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt tak v některých případech v minulosti postupoval (...). Dále odvolatel uvedl, že povinný subjekt postupoval nezákonně a měl požadované informace poskytnout.

Odvolání žadatele bylo postoupeno přípisem č.j. MHMP 301872/2017, sp. zn.: S-MHMP 55341/2017. Povinný subjekt se vyhradil vůči tvrzením žadatele, že při rozhodování vycházel z pouhých domněnek a nikoli z informačního zákona (důvodů pro odmítnutí žádosti vyjmenovaných v ustanoveních §§ 7 až 11 a dále). Povinný

subjekt rozhodl o odmítnutí žadatelovy žádosti na základě čl. 96 odst. 1 Ústavy a na základě čl. 37 odst. 2, 3 Listiny. Skutečnost, že zákon o poskytování informací nereflexuje tato práva (tj. právo mít před soudem rovná práva, resp. právo na právní pomoc), když je neuvádí ve výčtu svých ust. § 7 – 11, nemůže jít k tíži povinného subjektu. Je přitom nerozhodné, zda zákonodárce při přijímání zákona o poskytování informací na některé skutečnosti, které mohou opodstatnit rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, opomněl (a neuvedl je proto přímo do zákona) nebo vycházel z toho, že ústavní pořádek stojí nad (řadovým) zákonem a proto na některé případy v zákoně úmyslně nepamatoval.

Dne 13. března 2017 vydal nadřízený orgán rozhodnutí o odvolání, č. j. MV-28142-5/ODK-2017, kterým zrušil rozhodnutí povinného subjektu ze dne 27. ledna 2017, sp. zn. S-MHMP 55341/2017, č. j. MHMP 111916/2017 a vrátil věc k novému projednání, s poukazem, že je nezbytné, aby povinný subjekt dostatečně odůvodnil, proč se v posuzovaném případě nejedná o informace, na něž má zastupitel podle § 51 odst. 3 písm. c) zákona o hlavním městě Praze nárok. Současně nadřízený orgán uvedl, že je žádoucí, s ohledem na přezkoumatelnost dotčeného rozhodnutí, doložit do spisového materiálu dokumenty požadované žadatelem.

Následně povinný subjekt vydal druhé napadené rozhodnutí, kterým žádost žadatele opětovně odmítl. V odůvodnění svého rozhodnutí povinný subjekt uvedl, citace: „*Předmětem žádosti o informace je právní analýza, která byla vyhotovena pro povinný subjekt pověřenou advokátní kancelář, a která shrnuje jednotlivé aspekty „kauzy Opencard“.* Povinný subjekt si nechal zpracovat tuto právní analýzu s cílem zjistit, splnění jakých podmínek je nezbytné k úspěšnému vedení sporu s osobami, které měly hlavnímu městu Praze způsobit, v souvislosti s fungováním karty Opencard, značné škody. Vyhotovením právní analýzy měl povinný subjekt taktéž získat představu o tom, jaká je pravděpodobnost úspěchu v případném budoucím sporu. Jak již povinný subjekt uvedl ve svém předešlém rozhodnutí, stanovisko advokátní kanceláře shrnuje některá fakta kauzy Opencard, vyjmenovává jednotlivé podmínky, jejichž splnění je nezbytné k úspěšnému postupu ve věci, odborně hodnotí schopnost povinného subjektu těmito podmínkám dostát, a upozorňuje na důsledky jejich nesplnění. Lze shrnout, že právní pomoc, která byla povinnému subjektu touto formou advokátní kancelář poskytnuta, obsahuje informace, které lze označit za důvěrné. Na základě provedené právní analýzy, která byla vyhotovena ke dni 16. 11. 2016, rozhodla dne 22. 11. 2016 Rada hl. m. Prahy o tom, že „souhlasí s podáním žaloby na náhradu úmyslně způsobené škody v souvislosti s projektem Opencard proti bývalému primátorovi MUDr. Pavlu Bémovi, popř. dalším členům Rady HMP či předsedům výborů ZHMP“. Povinný subjekt je přesvědčen, že poskytnutím požadované informace žadateli, potažmo široké veřejnosti (povinný subjekt by totiž musel poskytnutou informaci na zákl. ust. § 5 odst. 3 zákona o přístupu k informacím uveřejnit), by došlo k závažnému zásahu do jeho práva na právní pomoc a práva na rovné postavení před soudem. Zásah do práva na právní

pomoc spatřuje povinný subjekt v tom, že odhalením právních rad, doporučení a upozornění, která mu byla advokátní kanceláří v požadované analýze předána, by se naprosto diskvalifikoval v budoucím soudním řízení (s jehož zahájením vyslovila Rada hl. m. Prahy souhlas). Právo na právní pomoc by se tak stalo pro povinný subjekt pouze bezobsažným právem, které je dosažitelné pouze těm, co nemají postavení povinného subjektu dle zákona o přístupu k informacím. Tato „diskvalifikace“ před samotným zahájením soudního sporu by pak měla za následek nevyhnutelné disproporční postavení povinného subjektu jako strany žalující oproti straně žalované. Povinný subjekt zhodnotil, že v uvedeném případě jde o střet dvou, resp. tří ústavních práv, kdy na jedné straně stojí žadatelovo právo na informace zaručené čl. 17 Listiny a na druhé straně právo povinného subjektu na právní pomoc a právo na rovné postavení před soudem zaručené čl. 96 odst. 1 Ústavy a čl. 37 odst. 2 a 3 Listiny. V souladu s judikaturou Ústavního soudu a v souladu s právním názorem nadřízeného orgánu, provedl povinný subjekt tzv. test proporcionality za účelem zjištění, kterému z obou ústavně zaručených práv dát v tomto případě přednost.“

Povinný subjekt dále uvedl na základě provedení testu proporcionality, že je přesvědčen, že odmítnutí poskytnutí informace z jím uvedených důvodů je možné i přesto, že sám zákon o přístupu k informacím právo na právní pomoc, potažmo právo na rovné postavení před soudem, jako důvod k odmítnutí žádosti výslovně nezmiňuje. Ústava a Listina jsou ústavními zákony, které mají, jako takové, vždy přednost před zákony podústavními. Ostatně, možnost odepřít poskytnutí informace, aniž by byl důvod odepření v zákoně o přístupu k informacím výslovně zmíněn, dovozuje i odborná literatura – viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016 str. 627 - 628, dle se uvádí, že „test proporcionality ve vztahu k právu na informace tedy „funguje“ obousměrně – obvykle vede k prolomení zákonné ochrany „ve prospěch“ práva na informace, může však hypoteticky vést k upřednostnění ochrany informace a k omezení práva na informace např. s odkazem na určitý veřejný statek, pro jehož ochranu nemusí být přímo v SvInf stanoven konkrétní vhodný paragraf“.

Závěrem povinný subjekt dodal, že skutečnost, že žadatel je zastupitelem hl. m. Prahy, na závěru o nutnosti poskytnutí informace odmítnout, nic nemění, neboť jakékoli poskytnutí právní analýzy (ať už zastupiteli města nebo řadovému žadateli), by mělo vždy stejný (fatální) dopad na výše zmíněná práva povinného subjektu.

Žadatel se do druhého napadeného rozhodnutí povinného subjektu dne 25. dubna 2017 odvolal, když uvedl, že povinný subjekt nikterak nezohlednil ve svém výše uvedeném rozhodnutí argumentaci z jeho předešlého odvolání (ze dne 13. února 2017) o možnostech poskytnutí informace takovým způsobem, aby na něj nedopadala povinnost dle ustanovení § 5 odst. 3 informačního zákona a dále, že povinný subjekt opět své rozhodnutí odůvodnil způsobem, který nelze podřadit pod žádný ze zákonných důvodů pro odmítnutí informací. Povinný subjekt naopak nadále

trvá na své předchozí argumentaci, že poskytnutí informace by bylo v rozporu s čl. 96 odst. 1 Ústavy a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, přestože byl při novém projednání věci vázán právním názorem odvolacího orgánu.

II.

Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací. Žádost se týkala *zaslání všech právních posouzení, která má hlavní město Praha k dispozici, a která se týkají promlčení možnosti žalovat náhradu škody, která mohla být hl. m. Praze úmyslně způsobena bývalým primátorem MUDr. Pavlem Bémem, popř. dalšími členy Rady HMP či předsedy výborů ZHMP v souvislosti s projektem Opencard*, tedy vztahů, jež jsou nepochybně součástí výkonu samostatné působnosti hlavního města Prahy (dle § 1 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, je hlavní město Praha krajem i obcí). Z ustanovení § 20 odst. 6 informačního zákona *a contrario* platí, že informace týkající se samostatné působnosti jsou kraji jako povinnými subjekty poskytovány v působnosti samostatné, resp. že žádosti o poskytnutí těchto informací jsou kraji vyřizovány v samostatné působnosti.

V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 2 správního řádu ve spojení s ustanovením § 16 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze konstatovat, že v oblasti samostatné působnosti je obecně (tj. s výjimkou specifických případů) nadřízeným orgánem hlavního města Prahy Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že odvolání bylo podáno včas a obsahuje veškeré zákonem předepsané náležitosti. Odvolání povinný subjekt obdržel dne 25. dubna 2017, tj. ve lhůtě uvedené ustanovením § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 20 odst. 4 informačního zákona.

Odvolací orgán v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu upozornil odvolatele na možnost vyjádřit se k podkladům řízení před vydáním rozhodnutí (dopisem č.j. MV-28142-10/ODK-2017 ze dne 18. května 2017). Této možnosti v dané lhůtě (do 24. května 2017) odvolatel nevyužil.

III.

Následně Ministerstvo vnitra přezkoumalo napadené rozhodnutí, a to z hlediska jeho souladu s právními předpisy a v rozsahu námitek odvolatele. Ministerstvo vnitra došlo k závěru, že odvolání je důvodné. Vycházelo přitom z následujících skutečností.

Žadatel je členem zastupitelstva hlavního města Prahy. Jeho právo na informace související s výkonem funkce upravuje § 51 odst. 3 písm. c) zákona o hlavním městě Praze. Požadovaná informace, tedy zjednodušeně řečeno informace o možnosti uplatňovat náhradu škody po předchozím vedení města, je nepochybně informací vztahující se k samostatné působnosti hlavního města Prahy (srov. § 35 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze, podle něhož je město povinno včas uplatňovat nárok na náhradu škody). Do rozsahu informací spadajících pod právo zastupitele podle § 51 odst. 3 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím tedy nepochybně tato informace náleží, neboť do tohoto rozsahu náleží v zásadě veškeré informace, které se týkají samostatné působnosti, kterou buď vykonává samo zastupitelstvo, nebo ji může alespoň kontrolovat.

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 19. února 2013, č.j. 8 Asp 5/2012-47 a další rozsudky, zejména rozsudek ze dne 6. listopadu 2013, č.j. Aps 5/2013-27) se přitom uplatní na vyřizování žádosti člena zastupitelstva *procesní ustanovení informačního zákona*. Z hmotněprávního hlediska, tedy z hlediska rozsahu informací, na něž má zastupitel podle § 51 odst. 3 písm. c) zákona o hlavním městě Praze nárok, se však informační zákon, resp. jím stanovená omezení práva na informace, uplatnit nemůže. Zákon o hlavním městě Praze totiž zakládá z hlediska rozsahu přístupu k informacím specifický „privilegovaný“ režim, neboť žádá-li zastupitel o informaci, která se týká výkonu jeho funkce, má nárok na její přímé poskytnutí zásadně bez jakéhokoli omezení (na rozdíl od „běžného“ žadatele, vůči němuž lze při požadavku na totožné informace uplatnit zákonná omezení daná především informačním zákonem). To je dáno především povahou dotčených informací – má-li zastupitel řádně rozhodovat v oblasti samostatné působnosti nebo ji kontrolovat, nutně musí mít možnost znát veškeré informace, které se k tomuto rozhodování vztahují. V opačném případě by nemohl naplnit povinnost vykonávat funkci s péčí řádného hospodáře (srov. znění slibu zastupitele v § 50 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze a § 159 občanského zákoníku). **Jinak řečeno „automatická“ aplikace důvodů pro neposkytnutí informací, s nimiž počítá informační zákon (§ 2 odst. 4, § 7 až 11) u těchto informací nepřipadá do úvahy.**

Na druhou stranu ani právo zastupitele na informace (resp. obecně právo kohokoli na informace) není bezbřehé a přestože nelze přímo toto právo omezit s odkazem na hmotněprávní omezení stanovená zákonem o svobodném přístupu k informacím, nelze vyloučit, že v konkrétním případě bude převažovat jiné ústavně garantované právo, které povede k neposkytnutí informace, na niž se vztahuje § 51 odst. 3 písm. c) zákona o hlavním městě Praze. Tomu odpovídá čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, dle kterého *svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti*. Též právo zastupitele na informace lze omezit za podmínek daných tímto článkem. Takovým právem může být, jak správně dovodil

povinný subjekt, i **právo na rovné postavení před soudem (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny), resp. právo na právní pomoc (čl. 37 odst. 2 Listiny)**. Případné upřednostnění jiného práva proti právu zastupitele na informace však musí být výsledkem vážení obou práv v konkrétním případě, jinak řečeno musí být výsledkem **provedení testu proporcionality práva na informace (a specificky „obsahově silnějšího“ práva zastupitele na informace) a jiného práva (zde zejména principu rovnosti před soudem)**. Přitom platí, že i když dospěl povinný subjekt k závěru, podle něhož je nutné upřednostnit jiné právo nad právem zastupitele na informace, může omezení tohoto práva aplikovat jen v minimálním nezbytném rozsahu. **Jinak řečeno nelze odmítnout poskytnutí určitého typu informace (zde právní analýzy) en bloc, ale je nutné se zbývat jejím konkrétním obsahem a konkrétními podmínkami, za nichž je informace žádána.**

Těmto požadavkům povinný subjekt v posuzovaném případě **nedostál**. Je pravdou, že napadené rozhodnutí provádí test proporcionality, provádí jej však jen v obecné rovině a bez ohledu na konkrétní obsah požadované analýzy i na konkrétní okolnosti případu. Aby bylo možné rozhodnutí o odmítnutí žádosti z důvodů uváděných povinným subjektem potvrdit, muselo by se rozhodnutí zabývat konkrétním obsahem analýzy (samozřejmě jen v obecné rovině) a vždy ve vztahu ke každé její „typové“ části zhodnotit, zda je nezbytné danou část chránit (např. nebude namíste chránit případný obecný popis právní úpravy odpovědnosti za škodu, obecný popis všeobecně známých skutkových okolností apod.). Svou roli v úvahách povinného subjektu musí sehrát i to, že Rada hlavního města Prahy schválila podání žaloby, resp. to, zda již žaloba byla podána (pokud ano, není namíste chránit s odkazem na princip rovnosti před soudem ty části právní analýzy, které byly „využity“ v rámci žaloby). Významné by bylo i případné vyhrazení si rozhodnutí o podání (nepodání) žaloby zastupitelstvem hlavního města Prahy, resp. alespoň projednávání této věci zastupitelstvem (v takovém případě by nutnost znalosti požadované informace jednotlivými zastupiteli byla o to intenzivnější). **Jelikož povinný subjekt tímto způsobem nepostupoval, tedy nezvažoval aplikaci ochrany ve vztahu ke každé části požadované informace, je rozhodnutí nedostatečně odůvodněné a je tudíž nutné je zrušit.**

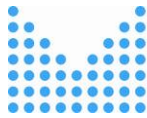
Napadené rozhodnutí je rovněž z hlediska nadřízeného orgánu nepřezkoumatelné na podkladě spisu. I kdyby totiž povinný subjekt provedl shora naznačenou úvahu, bylo by nutné pro přezkoumatelnost rozhodnutí, aby požadovaná informace byla založena do správního spisu (např. spolu s podanou žalobou) a nadřízený orgán mohl posoudit správnost úvahy – testu proporcionality. Proto v případě, že povinný subjekt při novém rozhodování znovu dospěje k závěru o nutnosti požadovanou informaci (zcela nebo zčásti) chránit a bude-li proti takovému rozhodnutí podáno odvolání, je pro jeho přezkoumatelnost nezbytné danou informaci předložit nadřízenému orgánu.

Současně si Ministerstvo vnitra dovoluje poukázat na nálezu Ústavního soudu ze dne 21. března 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16, který se zabýval přezkumem vyřízení „běžné“ žádosti o poskytnutí informace – právní analýzy, kterou povinný subjekt nechal zpracovat externí advokátní kancelář a hradil ji z veřejných prostředků. Povinný subjekt žádost odmítl, a podle obecných soudů tak učinil v souladu s ustanovením § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinný subjekt informaci neposkytne, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským, jejichž ochrana je upravena v autorském zákoně.

V bodě 14. nálezu Ústavní soud uvedl, citace: *„Orgány veřejné moci musí k žádostem o informace tohoto druhu přistupovat individuálně a vycházet z pravidla, že je třeba poskytnout zásadně veškeré požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace. Správní orgány a soudy jsou povinny zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací, i to, nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv. Současně musí zvážit i povahu práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Bude-li třeba, jsou správní orgány povoleny zvážit kolizi práva na informace a ochrany práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti. Ze strany správních orgánů postačí elementární a bezformální úvaha, splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti; správní soudy jsou k tomu vybaveny podstatně lépe, mj. běžně pracují s testem proporcionality. Na správních soudech lze požadovat, aby vymezily obecná vodítka – typové charakteristiky případů, v nichž mají správní orgány informace poskytnout nebo naopak upřednostnit ochranu autorských práv.“*

V případě, že by povinný subjekt dospěl k závěru, že žadatelem požadovanou informaci poskytnout lze, jelikož jeho právo na poskytnutí informace převáží právo na rovné postavení před soudem (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny), resp. právo na právní pomoc, povinného subjektu, dovoluje si Ministerstvo vnitra ve vztahu k ustanovení § 5 odst. 3 informačního zákona upozornit na možnost provedení testu proporcionality, kdy povinný subjekt zváží, zda je oprávněně poskytnuté informace žadateli rovněž ústavně přípustné zveřejnit. K uvedenému odborná literatura uvádí, že ke zveřejnění by nemělo navzdory výslovnému ustanovení zákona dojít, pokud by mohlo vést *prima facie* k podstatnému (neproporčnímu) zásahu do některého ústavního práva (práva na ochranu osobních údajů, práva na ochranu majetku apod.). V takovém případě je možné s odkazem na „převahu“ tohoto ústavního práva nad právem na informace od postupu podle § 5 odst. 3 SvInf upustit, resp. zveřejnit jen doprovodnou informaci, která by pouze v obecné rovině popsala poskytnuté informace (Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016 str. 341).

IV.

Ze shora uvedených důvodů je odvoláním napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a odvolací orgán proto přistoupil k jeho zrušení a vrácení věci zpět povinnému subjektu k novému projednání, jak stanoví § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.

V případě podání odvolání žadatelem proti novému rozhodnutí povinného subjektu je žádoucí, s ohledem na jeho přezkoumatelnost, doložit do spisového materiálu dotčený dokument požadovaný žadatelem.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 20 odst. 4 písm. b) informačního zákona nelze odvolat.

Otisk úředního razítka

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

Rozdělovník:

1. Prvopis rozhodnutí bude po nabytí právní moci a jejím vyznačení zaslán povinnému subjektu – hlavnímu městu Praze, Magistrátu hlavního města Prahy, Odbor volených orgánů, Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1; k sp. zn.: S-MHMP 55341/2017 (doporučeně s dodejkou).
2. Stejnopis rozhodnutí bude po vydání rozhodnutí zaslán povinnému subjektu – hlavnímu městu Praze, Magistrátu hlavního města Prahy, Odbor volených orgánů, Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1; k sp. zn.: S-MHMP 55341/2017 (do datové schránky).
3. Stejnopis rozhodnutí bude oznámen podle ustanovení § 72 odst. 1 správního řádu odvolateli – Mgr. et Mgr. Jakubu Michálkovi, bytem Bořivojova 694/108, 130 00 Praha 3 (do datové schránky: **4memzkm**).
4. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra.

Vyřizuje: Mgr. Tereza Lukešová
tel. č.: 974 816 442
e-mail: odbordk@mvcv.cz